

ΣΥΜΜΕΙΚΤΑ

ΜΙΑ ΠΑΠΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ (; 1386)

Τὴν ἀνοίξη τοῦ 1382 ἔφθανε μὲ τιμὲς καὶ ἐλπίδες γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη, ὁ Μανουὴλ Παλαιολόγος, υἱὸς τοῦ αὐτοκράτορος Ἰωάννου Ε΄ τοῦ Παλαιολόγου, σὲ μία περίοδο ὀδυνηρῶν περιπετειῶν γιὰ τὴν πόλιν μας καὶ τὴ μεσαιωνικὴ μας αὐτοκρατορία. Ἡ Θεσσαλονίκη, χάρις στὸν ρομαντικὸ αὐτὸν διοικητὴ, εἶχε καταστῆ τὸ κέντρο τῆς ἀντιστάσεως ἔναντι τοῦ ἐπελαύνοντος ὀθωμανικοῦ κινδύνου καὶ ὁ Μανουὴλ ἔπραξε ὅσα ἠδύνατο νὰ πράξει γιὰ τὴν ἀναχαίτισή του συνεννοούμενος γιὰ τὴν περίσταση μὲ τὸν ἀδελφὸ του Θεόδωρο καὶ τὸν Nerio Acciajuoli. Ἡ ἀλληλογραφία του μὲ τὸν Θεσσαλονικέα διδάσκαλό του φιλενωτικὸ φιλόσοφο Δημ. Κυδώνη –τοῦ τελευταίου αὐτοῦ ἔχουμε τὶς ἐπιστολές καὶ τεκμαιρόμεθα γιὰ τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν ἀγωνία τοῦ Μανουὴλ– ἀποτελεῖ τὴν κυριότερη πηγὴ τῶν γεγονότων τῆς ἐποχῆς¹. Πέραν τῶν λοιπῶν φροντίδων του γιὰ τὴν ἐνίσχυση τῆς ἀμύνης τῆς πόλεως ὁ Μανουὴλ ἐπεχείρησε νὰ ἔχει τὴν ὑποστήριξη τῶν Δυτικῶν· γι' αὐτὸ καὶ πρὸς τὸ τέλος τοῦ χειμῶνος τοῦ 1385 κατέστη γνωστὴ ἡ πρόθεσή του νὰ στείλει πρεσβεία στὸν Πάπα², ἀποτελούμενη ἀπὸ τὸν κληρικὸ Εὐθύμιο τὸν μετέπειτα, κατὰ πᾶσα πιθανότητα, Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως (1410-1416)³ καὶ τὸν Λατῖνο θεολόγο ἀγνώστου ὀνόματος, καὶ φερόμενο ὡς Μαῖστορα στὶς ἐπιστολές· ὁ Εὐθύμιος ὁμῶς ἦταν φανατικὸς ἀνθενωτικὸς, πράγμα ποὺ προεκάλεσε τὴν εἰρωνεία τοῦ Κυδώνη ποὺ φαίνεται ὅτι εἶχε κύριο ρόλο τὶς ἀποφάσεις τοῦ Μανουὴλ. Ὁ αὐτὸς Κυδώνης ἐξέφραζε τοὺς φόβους του καὶ γιὰ τὸ ἀντιδυτικὸ πάθος τῶν Ἑσπεριῶν, ἀλλὰ καὶ παρατηροῦσε ὅτι κακῶς ὁ Μανουὴλ δὲν τὸν ἐνημέρωσε γιὰ τὴν πρεσβευτικὴ αὐτῆ ἀποστολὴ στὴ Ρώμη καί, τέλος, ὅτι ἦταν ἔτοιμος, ἂν τὸ ἤθελε ὁ Μανουὴλ, νὰ ταξιδέψει καὶ αὐτὸς στὴν Ἰταλία⁴. Ἐγραφε, ὡσαύτως, ὅτι

1. Ἀθ. Ε. Καραθανάσης, «Ξαναδιαβάζοντας τὴν ἀλληλογραφία Δημητρίου Κυδώνη καὶ Μανουὴλ Παλαιολόγου (1382-1387) - Ἡ Θεσσαλονίκη κέντρον τῆς ἀντιστάσεως κατὰ τῶν Τούρκων», στὸν τόμο *Χριστιανικὴ Θεσσαλονίκη - Παλαιολόγειος ἔποχή*, ΚΒ΄ Δημήτρια - Ἐπιστημονικὸ Συμπόσιο, Θεσσαλονίκη 1989, σσ. 66-86. Βλ. κυρίως ἐδῶ σσ. 80-81.

2. Δυστυχῶς λείπουν ἀπὸ δυτικῆς πλευρᾶς πληροφορίες, γι' αὐτὴν τὴν προσπάθεια τοῦ Μανουὴλ, ἀφοῦ τὸ ἀρχεῖο τοῦ Πάπα Οὐρβανοῦ Στ΄ ποὺ ἀφοροῦσε τὴν περίοδο 8 Ἀπριλίου 1383 - 22 Σεπτεμβρίου 1386 χάθηκε, καὶ οὔτε ὑπάρχει καμμία σχετικὴ μνεία τῶν συζητήσεων τοῦ Μανουὴλ μὲ τὸν Πάπα Κλήμεντα Η΄. Οἱ μόνες σχετικὲς πληροφορίες προέρχονται ἀπὸ τὴν ἀλληλογραφία τοῦ Δημητρίου Κυδώνη καὶ κυρίως ἀπὸ τὶς ἐπιστολές 310, 311, 314, 302-306, 308, 309, 313, 315, 316, 318, 322, 327, 334, 335, βλ. R.-J. Loenertz, *Démétrius Cydones, Correspondance*, τ. 2, Città del Vaticano, 1960.

3. Πρὸς τὸν ὁποῖο ὁ Μανουὴλ ἀπέστειλε τὶς ὑπ' ἀριθμ. 39, 40, 51, 55 ἐπιστολές, βλ. G. Mercati, *Notizie di Procoro e Demetrio Cidone ed altri appunti*, Studi e Testi, Città del Vaticano, 1931, σσ. 516-517.

4. Loenertz, *ὁ.π.*, 314, ὅπου ὁ Κυδώνης, γράφοντας σὲ ἀγνωστὸ μας Θεσσαλονικέα, στὸ τέλος τοῦ 1385, θαυμάζει τὴν πρωτοβουλία τοῦ Μανουὴλ, ἀλλ' ἐκφράζει, ὡς ἐλέχθη, τὶς ἀνησυχίες του γιὰ τὴ στάση τοῦ Εὐθυμίου, φανατικοῦ ὀρθοδόξου καὶ ἀνθενωτικοῦ. Πῶς θὰ μιλήσει καὶ πῶς θὰ σταθεῖ αὐτὸς ἐνώπιον τοῦ Πάπα συζητώντας μὲ αὐτὸν γιὰ τὸ filioque; Φοβεῖται μάλιστα μήπως ἐκ τοῦ λόγου αὐτοῦ ἀποτύχει ἡ ἀποστολὴ τῆς ἀντιπροσωπείας καὶ αἰτία θὰ εἶναι ὁ Εὐθύμιος, ὁ ὁποῖος, ὡς γράφει ὁ Κυδώνης, εἶναι κοινὸς φίλος, τοῦ ἴδιου δηλαδὴ καὶ τοῦ

μπορούσε να προετοιμάσει την επίσκεψη των δύο άπεσταλμένων του Μανουήλ, ότι δεν άμφισβητούσε τη ρητορική δεινότητα του Λατίνου Μαΐστορος της Θεολογίας. Πάντως, αυτός ο Μαΐστωρ της Θεολογίας, μάλλον Δομηνικανός, πρέπει να ήταν καθηγητής σε κάποιο ιταλικό πανεπιστήμιο, να ήταν έλληνομαθής και να είχε τον ρόλο του διερμηνέως στις συζητήσεις της θεσσαλονίκειας άποστολής στη Ρώμη· είναι άγνωστο, ώστόσο, για ποιόν ρόλο εύρισκόταν αυτή τη συγκεκριμένη εποχή στη Θεσσαλονίκη. Ο Κυδώνης έγραφε στη μνημονευθείσα έπιστολή του (χειμώνας ή άνοιξη του 1384-1385) προς τον Μανουήλ ότι ήδη είχε στείλει έπιστολές προς τους φίλους του στη Ρώμη για να διευκολύνουν την παραμονή της ελληνικής αντιπροσωπείας εκεί⁵. Ένημέρωνε, μάλιστα, καθώς έγραφε, και τον κορυφαίο και τον περί αυτόν χορόν, δηλαδή τον Πάπα Ούρβανό⁶. Για τον Λατίνο Μαΐστορα δεν εξέφραζε καμμία γνώμη, αφού δεν τον έ γνώριζε, γι' αυτό και παρέπεμπε την κρίση των ικανοτήτων του στους φίλους του στη Ρώμη⁷. Φυσικά, το ζητούμενο ήταν η στρατιωτική βοήθεια από τη Δύση⁸. Στη μακροσκελή έπιστολή του Κυδώνη απήντησε ο Μανουήλ με ολιγόλογη έπιστολή, εξηγώντας τον χαρακτήρα της άποστολής⁹.

Το θέμα, βεβαίως, είναι στην περίπτωση μας κατά πόσον ο Μανουήλ ήταν ειλικρινής σ' ό,τι άφορᾶ στην ένωση των Έκκλησιών, την όποία είναι προφανές ότι θα συνεζήτησε πολλές φορές με τον εν λόγω Μαΐστορα κατά την παραμονή του τελευταίου στη Θεσσαλονίκη. Και βεβαίως και με τον, ούτως ή άλλως, φιλενωτικό Δημήτριο Κυδώνη. Η πολιτική του Μανουήλ επί του θέματος της ένωσης των Έκκλησιών κατά τα έτη που ήταν αυτοκράτωρ (1391-1425), κατά το μάλλον και ήττον άθθενωτική, άποδεικνύει ότι ο Λατίνος Μαΐστωρ ούδόλως έπεισε τον Μανουήλ κατά τις έδώ συζητήσεις τους. Αναφέρουμε, ως παράδειγμα, την αντιλατινική πραγματεία που συνέθεσε όταν επισκέφθηκε το Παρίσι το 1400-1402, όταν ζητούσε από τους Δυτικούς στρατιωτική βοήθεια¹⁰. Έπομένως, η ένωση των Έκκλησιών που προέτεινε την περίοδο 1385-1387 ήταν καθαρώς έλιγμός προκειμένου να επιτύχει στρατιωτική βοήθεια.

Τελικώς, η άποστολή πρέπει να απέπλευσε από τη Θεσσαλονίκη για την Ίταλία τον Φεβρουάριο ή Μάρτιο του 1385, όπως προκύπτει από τις προαναφερθείσες έπιστολές του Κυδώνη, με πρώτο σταθμό τη Βενετία, όπου και επισκέφθηκε τις βενετικές άρχές (τη Signoria). Δεν είναι, πάντως, γνωστές οι ένεργειές της στη Βενετία, ούτε και οι προσπάθειές της να συναντήσει τον Πάπα, ό όποιος περιπλανιόταν μεταξύ Nocera,

Μανουήλ. Τον χειμώνα ή την άνοιξη του 1384-1385 ό αυτός Κυδώνης έγραφε στον Μανουήλ ότι πληροφορήθηκε για την αντιπροσωπεία στην Ίταλία από κάποιον Πόθο, άγνωστο, πάντως, από άλλες πηγές, Loenertz, *ό.π.*, 302³⁴⁻⁴⁰. Για να επιστρέψουμε στον Εϋθύμιο φαίνεται ότι ζούσε στο περιβάλλον του ήσυχαστού μητροπολίτου Θεσσαλονίκης Ίσιδώρου Γλαβά, ό όποιος συνδεόταν, ως έλέγθη, με τον Κυδώνη και τον όποιο ματαιώς ό Ίσιδωρος προσπαθούσε να μεταπεισει να επιστρέψει στην όρθόδοξη πίστη από την όποία είχε άποστεί από το 1360, όποτε προσεχώρησε στη Ρωμαιοκαθολική Έκκλησία: βλ. Loenertz, *ό.π.*, 133.

5. Loenertz, *ό.π.*, 302⁵¹⁻⁵².

6. *Ό.π.*, 302³⁸⁻⁵⁴.

7. *Ό.π.*, 302⁶⁰⁻⁶³.

8. *Ό.π.*, 302⁶¹⁻⁷⁵.

9. É. Legrand, *Lettres de l'empereur Manuel Paléologue*, Paris 1893, σσ. 11-12.

10. Για την αντιλατινική πραγματεία του Μανουήλ Παλαιολόγου βλ. J. W. Bavarkev, *Manuel II Paleologus (1391-1425): A study in Late Byzantine statesmanship*, New Brunswick 1968, σσ. 192-193, 434, 437.

ὅπου ἦταν ἐγγλειστος, καὶ Γένοβας. Δὲν ἀποκλείεται, ὥστόσο, νὰ κατόρθωσε νὰ συναντήσει τὸν Πάπα στὸν ὁποῖο παρουσίασε τὶς προτάσεις τοῦ Μανουήλ¹¹.

Ἀκολούθησε ἡ ἐπίσκεψη τῆς παπικῆς ἀποστολῆς στὴ Θεσσαλονίκη τὴν ἀνοιξη ἢ τὸ θέρος τοῦ 1386· καὶ πάλιν οἱ ἐπιστολές ὑπ' ἀριθμ. 334, 335, 327 τοῦ Δημ. Κυδώνη ἀποτελοῦν πηγές ἀξιόπιστες, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον, γιὰ νὰ γνωρίσουμε τὰ γεγονότα καὶ τὶς ὁποῖες λεπτομέρειες, ὅπως, γιὰ παράδειγμα, ἂν ἡ ἀντιπροσωπεία αὐτὴ ἔλαβε ὁδηγίες ἀπὸ τὴ Ρώμη. Στὴν περίπτωση αὐτὴ ἐπικεφαλῆς τῆς παπικῆς ἀντιπροσωπείας ἦταν μία γνωστὴ προσωπικότητα τῆς ἐποχῆς· πρόκειται γιὰ τὸν Paul Foscarì, τὸν λατῖνο ἀρχιεπίσκοπο Πατρῶν. Ὁ ἐν λόγῳ Foscarì ἦταν γόνος γνωστῆς βενετικῆς οἰκογενείας, διετέλεσε ἐπίσκοπος Κορώνης, ἔπειτα τοῦ Castello στὴ Βενετία καὶ τὸ 1375 προήχθη σὲ ἀρχιεπίσκοπο Πατρῶν καὶ τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1387 μετὰ τὸν θάνατο τῆς βασιλισσας Ἰωάννας τῆς Νεαπόλεως ὀνομάσθηκε κυβερνήτης (βάιλος) τοῦ πριγκιπάτου τῆς Ἀχαΐας. Ἀπὸ τὴ θέση αὐτὴν εἶχε σημαντικὸ ρόλο στὰ πράγματα τῆς Ἑλληνικῆς Ἀνατολῆς, ὅπου συγκροῦνταν Ἑλληνας, Φράγκοι, Καταλανοὶ καὶ Τοῦρκοι, ἔχοντας πάντοτε τὴ στήριξη τῆς πατρίδος του Βενετίας καὶ φυσικὰ τὴν προστασία τοῦ Πάπα Οὐρβανοῦ Στ', τοῦ ὁποῖου ὁ Foscarì ἦταν παπικὸς βικάριος τοῦ πριγκιπάτου τῆς Ἀχαΐας¹². Ἦταν λοιπὸν ὁ Foscarì τὸ καταλληλότερο πρόσωπο νὰ ἠγηθεῖ αὐτῆς τῆς παπικῆς ἀντιπροσωπείας στὴ Θεσσαλονίκη τὴν ἀνοιξη-θέρος τοῦ 1386, ὅπως προκύπτει ἀπὸ ἐπιστολὴ τοῦ Κυδώνη πρὸς τὸν Θεσσαλονικέα Ραδηνό¹³. Στὴν παπικὴ ἀντιπροσωπεία μετεῖχε καὶ ὁ φρε Γαρσία, τὸν ὁποῖο μνημονεῖ καὶ ὁ Κυδώνης στὴν ἴδια ἐπιστολὴ του πρὸς τὸν Ραδηνό¹⁴. Παραδόξως, ὁμοῦς, ἀντὶ τῆς Θεσσαλονικῆς οἱ παπικοὶ ἀποβιβάσθηκαν στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ ἡ ὑποδοχὴ πού τῆς ἐπιφυλάχθηκε δὲν ἦταν καὶ ἡ καλύτερη. Ὁ Δημ. Κυδώνης αὐτόπτης μάρτυς γεγονότων, διηγεῖται γιὰ τὴν παραμονὴ τῶν παπικῶν στὴ Βασιλεύουσα σὲ ἐπιστολὴ του πρὸς τὸν Θεσσαλονικέα Ραδηνό¹⁵. Μετὰ τὴν ἀποτυχία τῶν παπικῶν στὴν Κωνσταντινούπολη, ἀκολούθησε ἡ ἐπίσκεψή τῆς στὴ Θεσσαλονίκη, ὅπου ἔφθασε στὰ τέλη τοῦ θέρους ἢ ἀρχῆς τοῦ φθινοπώρου. Ἡ ἀποστολὴ καθυστέρησε νὰ ξεκινήσει γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη λόγῳ τρικυμίας, ἐνῶ μία ἄλλη φήμη ἤθελε νὰ ὀφείλεται σὲ λοιμὸ πού ἐμφανίσθηκε σὲ πληρώματα πλοίου¹⁶. Στὴν ἐπιστολὴ του αὐτὴ πρὸς τὸν Ραδηνό ὁ Κυδώνης

11. T. George - S. J. Dennis, *The Reign of Manuel II Palaeologus in Thessalonica, 1382-1387*, ἐκδ. Pont. Institutum Orientalium Studiorum, Romae 1960, σσ. 142-144.

12. Γιὰ τὸν Foscarì βλ. Κ. Τριανταφύλλου, *Ἱστορικὸ Λεξικὸ τῶν Πατρῶν*, τ. 2, Πάτρα 1995, σσ. 21, 91 καὶ G. Fedalto, *La Chiesa Latina in Oriente*, τ. 1, Verona 1981, σσ. 366-368.

13. George - Dennis, *ὁ.π.*, σσ. 145-146· Loenertz, *ὁ.π.*, 334.

14. Ὁ.π., 334₃₀· ὁ Γαρσία (Garcia) ἦταν Ἰσπανὸς κληρικὸς, πιθανῶς Δομηνικανός, πού μνημονεῖται συχνά στὶς ἐπιστολές τοῦ Κυδώνη ὑπ' ἀριθ. 221₇, 260_{16, 22}, 266₄, 310₅. Τὸ θέρος τοῦ 1384 εὕρισκόταν στὸ Ναύπλιο μὲ τὴν παπικὴ κουρῖα καὶ πρέπει νὰ ταυτισθεῖ μὲ τὸν Garcia, ἀρχιεπίσκοπο Θηβῶν, ἐκλεγέντα πρὸ τῆς 1ης Ἰουνίου 1387· βλ. George - Dennis, *ὁ.π.*, σ. 145 σημ. 30.

15. Loenertz, *ὁ.π.*, 334, ἐπιστολὴ Κυδώνη πρὸς τὸν Θεσσαλονικέα Ραδηνό. Ὁ Κυδώνης γράφει στὴν ἐπιστολὴ αὐτὴν γιὰ τὴν ἀποτυχία τῆς ἀποστολῆς, τὴν ἀποτυχία τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν τὴν ἀπόρριψη τοῦ filioque, τὴν περιφρονητικὴ συμπεριφορὰ τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὴν παπικὴ ἀντιπροσωπεία, 334₁₂₋₁₄.

16. Γιὰ τὸν λοιμὸ στὴν Κωνσταντινούπολη ἔχουμε τὴν πληροφορία ἀπὸ ἐπιστολὴ τοῦ Ἰσιδώρου Γλαβᾶ πρὸς τὸν Παλαιῶν Πατρῶν: *Πρὸ μνηῶν γὰρ ἤδη τριῶν μνηῶν λοιμῶδης ἐπι-σχεθεῖσα νόσος τὴν νεαρὰν κατεβόσκειτο ἡλικίαν...*, βλ. Σπ. Λάμπρου, «Ἐπιστολαὶ τοῦ ἀγιωτάτου Ἰσιδώρου ἐπισκόπου Θεσσαλονικῆς», *Νέος Ἑλληνομνήμων* 9 (1912) 378, ἐπιστολὴ Ε', 5-14. Βλ.

γράφει ότι ο παπικός πρεσβευτής αναχωρεί για τη Θεσσαλονίκη εὐχόμενος μὴ τύχει τῆς ἰδίας ὑποδοχῆς καὶ ἐκεῖ, τοῦ ἐκφράζει τὴ βεβαιότητα ὅτι ὁ παπικός πρεσβευτής ἔρχεται στὴ Θεσσαλονίκη μὲ τὴν πεποίθηση ὅτι θὰ κάμει τὸ καλύτερον, γι' αὐτὸ καὶ ζητεῖ ἀπὸ τὸν Ραδηνὸ νὰ συμβουλευθεῖ τὸν Μανουήλ νὰ τὸν τιμῆσει κατὰ τὸν δέοντα τρόπον γιατί ἀξίζει αὐτὴν τὴν τιμὴ ἐκ τοῦ χαρακτήρος του. Στὴν ἴδια ἐπιστολὴ μνημονεύεται καὶ ὁ φρεῖ Γαρσία ποῦ ἦταν, καὶ αὐτός, φίλος τοῦ Μανουήλ¹⁷. Στὴ Θεσσαλονίκη ἡ παπικὴ ἀντιπροσωπεία ἔγινε δεκτὴ μὲ τιμές καὶ φαίνεται ὅτι, τουλάχιστον ἐπιφανειακῶς, πέτυχε τοῦ σκοποῦ της, ἀφοῦ οἱ συζητήσεις μὲ τὸν Μανουήλ διεξήχθησαν σὲ ἕνα πολὺ φιλικὸ κλίμα, ἀποτέλεσμα τῶν ὁποίων ἦταν ἡ συμφωνία νὰ σταλεῖ στὴν κινδυνεύουσα πόλη στρατιωτικὴ βοήθεια, ἐνῶ, ἀπὸ τὴν πλευρὰ του, ὁ Μανουήλ θὰ δεχόταν τὴν ἔνωση μὲ τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς καὶ φυσικὰ καὶ τὸ filioque¹⁸. Ὁ ἀσχοληθεὶς μὲ τὴ βασιλεία τοῦ Μανουήλ Παλαιολόγου George Dennis πιστεύει ὅτι στὴ Θεσσαλονίκη ἐπεκράτησε, μετὰ τὶς συμφωνίες αὐτές, ἐνθουσιασμός, ἀφοῦ ἡ πόλη θὰ ἀνακουφιζόταν ἀπὸ τὸν τουρκικὸ κλοιὸ παραμερίζοντας τὰ δόγματα. Ὁ ἐνθουσιασμός αὐτὸς φαίνεται, πάντως, ὅτι περιοριζόταν στὰ μέλη τῆς αὐλῆς τοῦ Μανουήλ, στὶς δημοτικὲς ἀρχές καὶ σὲ ὀρισμένα μέλη τῆς ἐντοπίας λογιόσυνης καί, ἀσφαλῶς, στοὺς κύκλους τῶν φίλων τοῦ ἐνωτικοῦ Κυδῶνη. Ἡ πλειοψηφία τῶν Θεσσαλονικέων μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν ἀρχιεπίσκοπο Ἰσιδώρο Γλαβᾶ, τὸν κλῆρο, τοὺς μοναχοὺς, ὅλοι εἶχαν ἀντίθετη ἄποψη· πολλοὶ μάλιστα ἀπὸ αὐτούς, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν ἀρχιεπίσκοπο ἐγκατέλειψαν τὴν πόλη, ἔχοντας καὶ τὴν ὑποστήριξη τοῦ λαοῦ, ποῦ ἦταν ἀντίθετος μὲ τὴν ἐκκλησιαστικὴ πολιτικὴ τοῦ Μανουήλ. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Γλαβᾶς ἐγκατέλειψε τὴν πόλη ἤδη ἀπὸ τὸ 1383 καὶ ἐγκαταστάθηκε στὴν Κωνσταντινούπολη· καθαιρέθηκε μάλιστα τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1384, ἀλλ' ἐπέστρεψε στὴ Θεσσαλονίκη στὶς 26 Ὀκτ. 1393, ὅπου καὶ παρέμεινε ὡς τὸν θάνατό του (11 Ἰαν. 1396)¹⁹. Χαρακτηριστικὲς, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, εἶναι δύο ὁμιλίαι του, ὅπου κατηγορεῖ τὸν Μανουήλ γιὰ ἀπαλλοτριώση ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων²⁰.

καὶ Loenertz, *ὁ.π.*, 331³², 337³⁸, 345⁶⁵, 335¹²⁻¹⁴.

17. Loenertz, *ὁ.π.*, 334²⁰⁻³⁴.

18. Ὁ Κυδῶνης μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ὁ Μανουήλ, καὶ οἱ συνεργάτες του προφανῶς, ἐδέχθησαν τὴν ἔνωση καὶ τὸ filioque: *καὶ νῦν ἡμῖν τὴν πόλιν πεπεισθαι τοῖς αὐτοῖς τὸν Υἱὸν οἷσπερ καὶ τὸν πατέρα τιμᾶν*, Loenertz, *ὁ.π.*, 327¹⁴⁻¹⁵. Ἡ αὐτὴ ἐπιστολὴ μεταφέρει καὶ τὸ κλίμα τῆς ὑποδοχῆς τῶν παπικῶν στὴ Θεσσαλονίκη ποῦ ἦταν πολὺ θερμὸ καὶ ἐγκάρδιο. Πρὸβλ. καὶ τὸν Dennis, *ὁ.π.*, σ. 148, ποῦ σχολιάζει ὅτι κατ' αὐτὴν τὴν περίοδο ὁ Μανουήλ ἦταν εὐνοϊκὰ διακείμενος πρὸς τὴν ἔνωση τῶν Ἐκκλησιῶν.

19. Λάμπρος, «Ἐπιστολαὶ τοῦ ἀγνωστάτου Ἰσιδώρου», *ὁ.π.*, σ. 400. Ὡς αἰτία τῆς καθαιρέσεώς του θεωρεῖται ἡ ἐγκατάλειψη τοῦ ποιμνίου του: *Ἐφυγες προδότης γενόμενος τοῦ ἀμαματος καὶ τῶν μελῶν τοῦ Χριστοῦ, ἀτινά εἰσιν οἱ Χριστιανοί*, *ὁ.π.*, σ. 402. Ὁ Σπ. Λάμπρος, *ὁ.π.*, σσ. 402-403, συνδέει τὴ φυγὴν τοῦ ἀπὸ τῆς Θεσσαλονικῆς ἀπὸ τὸν φόβο τῶν Ὀθωμανῶν ποῦ λίγο πρὶν εἶχαν καταλάβει τὶς Σέρρες (19 Σεπτεμβρίου 1383): ὁ ἴδιος –ὁ Γλαβᾶς– γράφοντας πρὸς τὸν μητροπολίτη Σερρών Ματθαῖον τὸν Φακρᾶσῃ ἀναφέρεται στὰ γεγονότα τῶν Σερρών. Οἱ Θεσσαλονικεῖς, ὡστόσο, ζητοῦσαν ἐπιμόνως τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Ἰσιδώρου, ὁ ὁποῖος περιοριζόταν σὲ εὐχὴς καὶ ὑποθήκες περὶ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν τους, ὅπως φαίνεται καὶ στὶς ἐπιστολὰς ποῦ ἐξέδωσε ὁ Σπ. Λάμπρος, ἀπὸ τὶς ὁποῖες προκύπτει ὅτι ὁ Γλαβᾶς ἦταν σχεδὸν ἔγκλειστος ἀπὸ τὸν Ἰωάννη Ε΄ Παλαιολόγο, Λάμπρος, *ὁ.π.*, σ. 405· πρὸβλ. ἐπιστολὴ Ζ΄ (382-386), Η΄ (387-341). Γιὰ τὴν καθάρσιν του βλ. τὴν ἐπόμενη σημείωση.

20. Βλ. ἐπὶ τοῦ προκειμένου Βενιζέλος Χ. Χριστοφορίδης, *Ἰσιδώρου Γλαβᾶ, ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης, Ὁμιλίαι*, τ. Α΄, Ε.Ε.Θ.Σ. - Τμῆμα Θεολογίας, τ. 1, 1992, Παράρτημα, ἀριθμ. 6, σσ.

Ἀπὸ ὅσα ἐξετέθησαν παραπάνω, ἐγείρονται ὀρισμένα ἐρωτηματικά, ὅπως, ἂν πράγματι, ὁ Μανουὴλ αὐτὸς ὁ ἴδιος δέχθηκε τὴν ἔνωση τῶν Ἐκκλησιῶν, πῶς αὐτὴ ἀναγγέλθηκε στοὺς Θεσσαλονικεῖς, πόσοι κληρικοί τὴν ἐδέχθησαν – ἂν τὴν ἐδέχθησαν –, τί μέτρα ἐλήφθησαν γιὰ τὴν προώθησή της. Τελικῶς, ὁ Μανουὴλ ἔδειξε μία φιλενωτικὴ τάση κατὰ τὴ δεδομένη περίοδο (1385-1387) γιὰ πολιτικούς λόγους προσδοκώντας στρατιωτικὴ βοήθεια ἀπὸ τὴ Δύση, τάση ποὺ ἀναίρεσε ὡς αὐτοκράτωρ. Ὡστόσο τὰ πάντα ἔληξαν, ὅταν μερικοὺς μῆνες ἀργότερα, τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1387, ἡ Θεσσαλονίκη ἔπεσε στὰ χέρια τῶν Ὀθωμανῶν. Πάντως, ἂν κρίνει κανεὶς ἀπὸ τὶς ἐπιστολὲς τοῦ Κυδῶνη, στὴν Κωνσταντινούπολη ἡ ἔνωση τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τὰ γεγονότα στὴ Θεσσαλονίκη ἐκείνο τὸ φθινόπωρο τοῦ 1386 προεκάλεσαν ἀντιδράσεις καὶ ἀπογοήτευση στὴ βυζαντινὴ πρωτεύουσα· ἐννοεῖται ἀπὸ πλευρᾶς φιλενωτικῶν. Ἀνάλογη θὰ ἦταν καὶ ἡ ἀντίδραση τῶν ἀθηνωτικῶν – ὑπενθυμίζουμε ὅτι τὴν κρίσιμη περίοδο τῶν συζητήσεων καὶ τῶν ἐπισκέψεων στὴν Κωνσταντινούπολη εἶχε καταφύγει ὁ μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Ἰσίδωρος Γλαβᾶς. Γεγονὸς εἶναι, πάντως, ὅτι στὴ Θεσσαλονίκη ὑπῆρξαν ἀντιδράσεις καὶ κυρίως ἀπὸ τοὺς λατίνους ἡσυχαστές, ἐνῶ στὴν Κωνσταντινούπολη ἐπικρατοῦσε ἡ ἀντίληψη ὅτι ἡ πόλη μας τιμωρήθηκε ἀπὸ τὸν Θεὸ γιὰ τὴν ἐπιχειρηθεῖσα ἔνωση. Ὁ Μανουὴλ, ἐξάλλου, ὡς αὐτοκράτωρ πλέον, ἐδέχθη σφοδρὴ κριτικὴ γιὰ τίς προσπάθειές του νὰ συνεννοηθεῖ μετὰ τοὺς Δυτικούς κατὰ τὸν καιρὸ ποὺ κυβερνοῦσε τὴ Θεσσαλονίκη, ἐνῶ ὁ Δημήτριος Κυδῶνης, ὡς γνωστόν, δὲν ἔπαυσε νὰ διακηρύσσει τὴν ἔνωση μετὰ ἀντάλλαγμα τὴ στρατιωτικὴ βοήθεια ἀπὸ τὴ Δύση.

Ἀπὸ πλευρᾶς Δυτικῶν, ὁ Πάπας Οὐρβανὸς δὲν βοήθησε, οὔτε στρατιωτικὴ βοήθεια ἔστειλε κατὰ τὰ συμφωνηθέντα ἐδῶ στὴ Θεσσαλονίκη· ἄλλωστε, αὐτὴν τὴν περίοδο ὁ Πάπας εὐρισκόταν σὲ διαμάχη μετὰ τοὺς δυτικούς ἡγέτες. Ὑπάρχει, ὁμως, μία

10, 46-48 (ὀμίλια 28), ὅπου ἔμμεση, πλὴν σαφῆς, ἀναφορὰ περὶ τῆς ἀπαλλοτριώσεως τῶν ἀναθημάτων τῶν ἱερῶν οἰκῶν. Ὁ Μανουὴλ, πράγματι, ἀπαλλοτρίωσε ἐκκλησιαστικὰ καὶ μοναστηριακὰ κτήματα, τὰ ὁποῖα ἐδόθησαν ὡς *πρόνοιες* σὲ στρατιωτικούς, *δ.π.*, σ. 10 καὶ σμμ. 15, 12, ὀμίλια 38. Ὁ Ἰσίδωρος γιὰ νὰ μὴ θίξει τὸν Μανουὴλ ἐπιρρίπτει εὐθύνες γιὰ τὴν ἀπαλλοτρίωση σὲ εἰσηγήσεις κακῶν συμβούλων του, Χριστοφορίδης, *δ.π.*, σ. 11, ὀμίλια 30, σ. 82 κ.ἑξ. καὶ Λάμπρος, *δ.π.*, σ. 350 κ.ἑξ. Πρβλ. Βενιζέλος Χριστοφορίδης, «Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης Ἰσίδωρος Γλαβᾶς καὶ τὰ κοινωνικὰ προβλήματα τῆς ἐποχῆς του», *Ε.Ε.Θ.Σ.Α.Π.Θ.* 29 (1988) 549-552, 557, ὅπου τὸ ὑποκεφάλαιο «Ἀντίθεση στὴν ἀπαλλοτρίωση τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας», ὅπου ὁ κ. Χριστοφορίδης στηρίζεται στὶς ὀμιλίαι 28, 30 τοῦ Ἰσιδώρου, τίς ὁποῖες ἐξέδωσε, τὸ 1992, στὴ μνημονευθεῖσα μελέτη. Γιὰ τὴν καθαίρεση τοῦ Ἰσιδώρου βλ. τοῦ ἴδιου, «Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης», *δ.π.*, σ. 547 κ.ἑξ., ὅπου, μετὰ τὴν ἄλλων αἰτιῶν, θεωρεῖται ἡ «αὐθαίρετη» ἐπέμβαση τοῦ Πατριάρχου Νείλου (1379-1388) στὰ διοικητικὰ τῆς μητροπόλεως Θεσσαλονίκης· ὁ Ἰσίδωρος εἶχε τιμωρήσει, γιὰ ἀγνώστους λόγους, τὸν ἡγούμενο τῆς μονῆς Ἁγίου Βασιλείου Δωρόθεο καὶ τὸν ἱερέα Ἀλληλοῦϊα, ποὺ κάνοντας χρῆση τοῦ «ἐκκλήτου» προσέφυγαν στὸν Πατριάρχη, ποὺ προφανῶς τοὺς δικαίωσε· βλ. Χριστοφορίδης, «Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης», *δ.π.*, σσ. 547-548. Ἡ σύγκρουσή του αὐτὴ μετὰ τὸν Πατριάρχη καὶ ἡ δυσσαρκεία του ἐναντι τοῦ Μανουὴλ ἀπὸ τὴν ἀπαλλοτρίωση τῶν ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων καὶ ὁ φόβος, ἴσως, τῆς καταλήψεως τῆς Θεσσαλονίκης συνέβαλαν στὴ φυγὴ του στὸ ἡσυχαστήριον τῶν Ζανθοπούλων στὴ Βασιλεύουσα. Ἡ ἐμμονὴ του μάλιστα νὰ παραμείνει στὴν Κωνσταντινούπολη, παρὰ τίς προσπάθειες τοῦ Πατριάρχου νὰ ἐπανεέλθει στὴν ἐδρὰ του, ὀδήγησαν στὴν καθαίρεσή του τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1384· βλ. Χριστοφορίδης, «Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης», *δ.π.*, σσ. 558-559· γιὰ τὴν ἄρση τῆς καθαίρεσώς του βλ. τοῦ ἴδιου, *δ.π.*, σ. 566 κ.ἑξ. Ἐνδιαφέρον πάντως, τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Ἰσίδωρος πρὸ τῆς φυγῆς του ἐξεφώνησε λόγο, ὅπου προέτρεπε ἱερεῖς, μοναχοὺς, στρατιωτικούς, εὐγενεῖς νὰ ὑπερασπιθοῦν τὴν πόλη μας, Χριστοφορίδης, *Ἰσιδώρου Γλαβᾶ ὀμιλίαι*, ὀμίλια 12 καὶ 37, καὶ «Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης», *δ.π.*, σσ. 552-553.

ἐπιστολή τοῦ Οὐρβανοῦ στὸν Ἄγγελο Correr, ἐπίσκοπο τοῦ Castello –τὸν κατοπινὸ Πάπα Γρηγόριο ΙΖ΄– ἀπὸ 9 Ἀπριλίου 1388, μὲ τὴν ὁποία διέτασσε νὰ ἐξοπλισθοῦν δύο γαλέρες μὲ ἐθελοντὲς ποὺ θὰ ξεκινούσαν ἀπὸ τὴ Βενετία γιὰ νὰ βοηθήσουν τοὺς Ἕλληνες²¹. Ἦταν ἀργὰ πιά, ἀφοῦ τὰ πάντα εἶχαν κριθεῖ.

Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης

ΑΘ. Ε. ΚΑΡΑΘΑΝΑΣΗΣ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΙ ΝΙΣ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ: ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟ 1737-1738

Ἐνα ἀπὸ τὰ δραματικὰ γεγονότα ποὺ ἔνωσαν Ἕλληνες καὶ Σέρβους στὴ μακράν πορεία τῆς αἰχμαλωσίας τους εἶναι μία λεπτομέρεια χαμένη στὴ ροὴ τῶν γεγονότων τῆς ἱστορίας· τὸ γεγονός αὐτὸ συνέβη τὸν Αὐγούστο τοῦ 1737 καὶ οἱ συνέπειές του ἀκολούθησαν καὶ τὰ ἐπόμενα ἔτη. Αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια θὰ ἐκθέσουμε ἀμέσως παρακάτω καὶ ἔχει μάλιστα σχέση μὲ τὴ Θεσσαλονίκη καὶ τὴ Μακεδονία, μολοντί ἔλαβε χώρα στὴν πόλη Niš (Νίσσα) τῆς Ν. Σερβίας, τετρακόσια χιλιόμετρα ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη. Πρόκειται γιὰ μία ἄγνωστη πτυχή τῆς ἱστορίας τῶν δύο λαῶν, ἡ ὁποία, ἐξ ὅσων γνωρίζω εἶναι ἄγνωστη στοὺς Ἕλληνες καὶ Σέρβους ἐρευνητές¹. Τὴν ἀποκαλύπτουν, ὥστόσο, τὰ γαλλικὰ ἀρχεῖα.

Τὸ γεγονός αὐτὸ συνέβη κατὰ τὸν Τουρκοαυστριακὸ πόλεμο (1737-1738), ὁπότε οἱ Ὀθωμανοὶ κατέλαβαν πάλι τὴ Niš μετὰ ἀπὸ ὀλιγόχρονη αὐστριακὴ κυριαρχία ποὺ κράτησε περὶ τὰ εἴκοσι ἔτη: 1718-1738². Σημειωτέον ὅτι κατὰ τὴ σύντομη αὐστριακὴ κυριαρχία στὴν περιοχὴ τῆς Ν. Σερβίας ἀναπτύχθηκε ἡ τοπικὴ αὐτοδιοίκηση ποὺ εἶχε τὶς ρίζες τῆς στὴν παραδοσιακὴ πατριαρχικὴ δομὴ αὐτοδιοικήσεως τοῦ σερβικοῦ χωριοῦ ποὺ διατηρήθηκε καὶ στὶς ἐπόμενες δεκαετίες³. Ἡ Niš, ἄλλωστε, ἀποτελοῦσε στρατηγικὸ σημεῖο στὴ ΝΑ Εὐρώπῃ ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους ἀκόμη χρόνους, ἀφοῦ ἀπ' ἐδῶ, ἀπὸ τὴ Νάϊσσό, ποὺ εἶναι καὶ ἡ ἱστορικὴ ὄνομασία τῆς Niš, περνοῦσε ἡ Ἐγνατία ὁδός. Τὸ αὐτὸ ἴσχυε καὶ γιὰ τοὺς Αὐστριακοὺς στὴ δεδομένη συγκυρία, ἐννοεῖται τοῦ τουρκοαυστριακοῦ πολέμου. Πράγματι, τὴν ἐποχὴ ποὺ μᾶς ἀφορᾷ οἱ Ὀθωμανοὶ ἔστειλαν πολυπληθὲς στράτευμα κατὰ τῶν Αὐστριακῶν μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν σερασκέρη στρατάρχη Ἀχμέτ Κιοπρουλοῦ πασᾶ⁴. Κατὰ τὴν πολιορκία ζοῦσαν στὴ Niš καὶ τὴν περιοχὴ

21. George - Dennis, *ὁ.π.*, σ. 150.

1. Μικρὴ μόνον ἀναφορὰ κάνει ὁ Ἄπ. Ε. Βακαλόπουλος, *Ἱστορία τῆς Μακεδονίας 1354-1833*, Θεσσαλονίκη 1969, σ. 263 σημ. 3, ὅπου γράφει ὅτι μετὰ τὴν πολιορκία τῆς Niš ἐμφανίσθηκε στάση τοῦ ἐμπορίου στὴ Μακεδονία.

2. Βλ. Peter F. Sugar, *Ἡ Νοτιοανατολικὴ Εὐρώπη κάτω ἀπὸ Ὀθωμανικὴ κυριαρχία (1354-1804)*, τ. Β΄, μτφρ. Παυλίνα Χρ. Μπαλονξή, ἐκδ. Σμίλη, Ἀθήνα 1994, σ. 175, ὅπου ὁ λόγος γιὰ τὸν τουρκοαυστριακὸ πόλεμο, τὶς ἀπώλειες τῶν Αὐστριακῶν καὶ τὴν παρέμβαση τοῦ Γάλλου πρεσβευτῆ στὴν Κωνσταντινούπολη στὴν ὑπογραφὴ τῆς συνθήκης τοῦ Βελιγραδίου (1739).

3. Μαρία Νυσταζοπούλου-Πελεκίδου, *Οἱ βαλκανικοὶ λαοὶ - Ἀπὸ τὴν τουρκικὴν κατάκτηση στὴν ἐθνικὴ ἀποκατάσταση (14ος-19ος αἰ.)*, ἐκδ. Βάνιας, Θεσσαλονίκη 2000, σ. 9.

4. Ὁ Ἀχμέτ Κιοπρουλοῦ ὀνομάσθηκε διοικητὴς τῆς Θεσσαλονίκης, ὅταν βρισκόταν στὴ Niš ἐπικεφαλῆς (σερασκέρης) τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ. Ὅπως, ὅμως, θὰ δοῦμε παρακάτω καθυστέρησε ἀρκετὰ νὰ κατέλθῃ στὴ Θεσσαλονίκη καὶ νὰ ἀναλάβῃ τὰ καθήκοντά του καὶ τὸν ἀντικαθιστοῦσε, κατὰ τὴ συνήθεια τῆς τουρκικῆς διοικήσεως, ὁ μουσελῆμης. Ὁ Κιοπρουλοῦ ἐφθασε στὴν πόλη μᾶς στὶς 10 Σεπτεμβρίου 1744· βλ. N. Svoronos, *Le commerce de Salonique au XVIIIe siècle*, Paris, P.U.F., 1996, σ. 22, σημ. 7 (στὸ ἐξῆς: Svoronos, *Le commerce*).

της μερικῆς χιλιάδες Ἑλλήνων, ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Μακεδονίας κυρίως, ποὺ εἶχαν ἐγκατασταθεῖ, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Νιῆς στὰ Σκόπια, τὸ Βελιγράδι, τὸ Ζέμουν (Σεμλίνο τῶν Ἑλλήνων) κ.λπ., ἰδίως μετὰ τὴ συνθήκη τοῦ Πασάροβιτς (1718). Εἶναι γνωστό, ἐξάλλου, ὅτι ἀπὸ τὶς ἀρχές τοῦ 16ου αἰ. Ἕλληνες ἀπόδημοι περνοῦσαν ἀπὸ τὴ Νιῆς ὁδεύοντας πρὸς τὸ Βελιγράδι καὶ ἀπὸ ἐκεῖ πρὸς τὴν Κεντρικὴ Εὐρώπη⁵. Τὸ γαλλικὸ ἐμπόριο ποὺ εἶχε ἀναπτυχθεῖ στὴ Θεσσαλονίκη γνώριζε καλά, μέσθ τῶν Γάλλων προξένων τῆς Θεσσαλονίκης, τὴ σπουδαιότητα τῆς Νιῆς ὡς κομβικοῦ ἐμπορικοῦ σημείου στὴ ΝΑ Εὐρώπῃ· τὸ σημείωνε ἤδη τὸ 1691 ὁ Γάλλος προξένος τῆς Θεσσαλονίκης Quenet στὴν ἀναφορὰ του πρὸς τὸν προϊστάμενό του στὸ Παρίσι Pontchartain γιὰ τὰ ἐμπορεύματα ποὺ στέλνονταν ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη στὴ Νιῆς, τὸ Βελιγράδι, τὴ Βούδα, τὴ Ραγούζα⁶. Ἦταν πολὺ φυσικὸ, ὡς ἐκ τούτου, νὰ ἐγκατασταθοῦν στὴ Νιῆς πολλοὶ ἔμποροι ἀσχολούμενοι μὲ τὸ ἐμπόριο transit, ἀλλὰ καὶ ὡς πανδοχεῖς, παραγγελιοδόχοι, παντοπώλες⁷, καὶ ἦταν πολὺ φυσικὸ, ἐξάλλου, οἱ Ἕλληνες τῶν περιοχῶν τῆς Ν. Σερβίας νὰ ἐξεγείρονται ὅταν ξεσποῦσαν πόλεμοι μετὰξὺ τῶν Ὀθωμανῶν καὶ τῶν Αὐστριακῶν, τῶν Βενετῶν καὶ τῶν Ρώσων⁸. Ἔτσι κατ' αὐτὸν τὸν τουρκοαυστριακὸ πόλεμο, θέατρο τῶν πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων ἦταν ἡ Νιῆς καὶ οἱ Ἕλληνες τῆς πόλεως καὶ τῶν πέριξ χωριῶν συντάχθηκαν μὲ τοὺς Αὐστριακοὺς γιὰ νὰ τὴν ὑπερασπισθοῦν. Ὁ Γάλλος προξένος τῆς Θεσσαλονίκης Thomas ἔγραφε στὸν προϊστάμενό του Mauferas στὸ Παρίσι στίς 12 Αὐγούστου 1737 ὅτι ἕνας Ἕλληνας ἔμπορος, ποὺ δὲν γνωρίζουμε τὸ ὄνομά του, ἐτέθη ἐπικεφαλῆς 3.000 ἀνδρῶν, τοὺς ὁποίους εἶχε συγκεντρώσει ἀπὸ τὰ γειτονικὰ χωριά καὶ φυσικὰ καὶ τὴ Νιῆς· οἱ Γάλλοι μάλιστα δὲν γνώριζαν ἀρχικῶς ἂν ἦταν μὲ τὸ μέρος τῶν Αὐστριακῶν ἢ τὸν σουλτάνο. Καὶ τὸ ἀντελήφθησαν λίγο ἀργότερα ἀπὸ τὸν ὄπλισμό καὶ τὴ φορεσιὰ τῶν ἀνδρῶν ὅτι ἦσαν μὲ τὸ μέρος τῶν Αὐστριακῶν⁹. Καὶ ὅταν οἱ Τοῦρκοι μετὰ ἀπὸ πολυήμερη πολιορκία κατέλαβαν τὴ Νιῆς κατέσφαξαν, πάντα κατὰ τὴν προξενικὴ ἀναφορὰ τοῦ Thomas, ὅλους τοὺς Ἕλληνες ποὺ μοροῦσαν νὰ φέρουν ὄπλα καὶ πούλησαν στὰ σκλαβοπάζαρα 25.000 γυναικῶ-

5. Ἰω. Παπαδριανός, *Οἱ Ἕλληνες πάροικοι τοῦ Σεμλίνου*, ἐκδ. I.M.X.A., Θεσσαλονίκη 1988, σσ. 38-47.

6. N. Svoronos, *Salonique et Cavalla (1686-1792), Inventaire des Correspondances des Consuls de France au Levant conservées aux archives nationales*, Paris 1951, σ. 9 (στὸ ἐξῆς: Svoronos, *Salonique et Cavalla*).

7. Βακαλόπουλος, ὁ.π., σ. 258 κ.ἐξ. Πρβλ. Παπαδριανός, ὁ.π., σ. 30 κ.ἐξ., σσ. 38-47.

8. Κατὰ τὸν τουρκοαυστριακὸ πόλεμο τοῦ 1683-1688 οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Σέρβοι τῆς Νιῆς, τοῦ Πεζίου, τῶν Σκοπίων, τῆς Πριζρένης ἔσπευσαν νὰ ἐνισχύσουν τοὺς Αὐστριακοὺς ποὺ εἶχαν καταλάβει τὸ 1688 τὸ Σεμλίνο (Zemun) καὶ τὸ Βελιγράδι· ἐβλεπαν σ' αὐτούς, ἄλλωστε, τὴν ἀποτίναξη τοῦ ὀθωμανικοῦ ζυγοῦ νὰ γίνεται πραγματικότητα. Δυστυχῶς, ὁμως, γιὰ τοὺς παραπάνω πληθυσμοὺς ἢ εὐμενῆς, γι' αὐτούς, κατάσταση πραγμάτων ἀνατράπηκε, ὅταν οἱ Ὀθωμανοὶ τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1690 νίκησαν στὸν Καῆanlik τοὺς Αὐστριακοὺς καὶ χιλιάδες κάτοικοι τῶν προαναφερθεισῶν περιοχῶν μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν ἀρχιεπίσκοπο Ἀρσένιο Γ' (Серпоjević) ἀναγκάσθηκαν νὰ τὶς ἐγκαταλείψουν καὶ νὰ ἐγκατασταθοῦν πέρα ἀπὸ τὸ Βελιγράδι σὲ οὐγγρικῆς καὶ αὐστριακῆς ἐπαρχίες, ἐνῶ στίς ἐγκαταλελειμμένες ἀπὸ αὐτοὺς περιοχὲς ἐγκαταστάθηκαν Ἀλβανοὶ – ἦταν ἡ ἀπαρχὴ τοῦ προβλήματος τοῦ Κοσσόβου. Βλ. περισσότερα Παπαδριανός, ὁ.π., σσ. 33-35, ὅπου ἡ σερβικὴ βιβλιογραφία.

9. Svoronos, *Le commerce*, ὁ.π., σ. 26: *Qu'un Grec marchand de profession s'était mis à la tête des trois mille hommes qu'il avait rassemblés, avec lesquels il courait le pays aux environs de Scopia. Qu'on ne savait pas bien encore s'il agissait pour le service de l'Empereur ou en faveur du Grand Seigneur.*

παιδα¹⁰. Ὁ Thomas ἔγραφε, τρεῖς μῆνες ἀργότερα, στίς 18 Νοεμβρίου 1737, πάλι στὸν Maurepas, ὅτι ἔφεραν ἐδῶ στὴν Θεσσαλονίκη μεγάλο ἀριθμὸ γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν ποὺ αἰχμαλώτισαν καὶ ἔκαμαν σκλάβους, ἀφοῦ κατέλαβαν τὴν Νιῆ καὶ τὶς γειτονικὲς περιοχές. Λέγεται, συνεχίζει ὁ Thomas, ὅτι ἡ αἰτία ποὺ προεκάλεσε τὴν αἰχμαλωσία καὶ τὴν πώλησή τους ὡς σκλάβων ἦταν τὸ γεγονός ὅτι αὐτοὶ (οἱ Ὀθωμανοὶ) δὲν μποροῦσαν νὰ πληρώσουν τοὺς γενιτσάρους, τοὺς ὁποίους, ὡστόσο, ἐπέτρεψε νὰ λεηλατήσουν τὴν χώρα. Κατὰ τὴν ἐκτίμηση τοῦ Thomas ἡ ἀληθινὴ αἰτία ἦταν ὅτι οἱ Ἕλληνες ἐξεδηλώθησαν ἀμέσως ὑπὲρ τῶν Αὐστριακῶν, γι' αὐτὸ καὶ πλήρωσαν τὴν συμπαθεία τους αὐτὴν μὲ τόσες δυστυχίες καὶ τὴν ἐρήμωση ὅλης τῆς περιοχῆς τῆς Νιῆ μὲ τὶς συνεχεῖς λεηλασίες τῶν Ὀθωμανῶν¹¹. Ἡ πολιορκία καὶ ἡ ἄλωση τῆς πόλεως συνεκλόνησε τὴ Ν. Σερβία, τὴ Μακεδονία καὶ τὴ Θεσσαλονίκη ἑξαιτίας τῶν σφαγῶν Ἑλλήνων καὶ Σέρβων τῆς Νιῆ ἀπὸ τοὺς Ὀθωμανοὺς. Τὰ γεγονότα τῶν ἡμερῶν ἐκείνων περιέγραψε μὲ ἐπιστολὲς τοῦ ἀπὸ 27 Νοεμβρίου καὶ 13 Δεκεμβρίου 1737 ὁ Ἕλληνας ἱατρός τοῦ σερασκέρη Κιοπρουλοῦ Ἀντώνιος Πάγκαλος¹².

Ὁ Γάλλος πρόξενος Thomas ἐνδιαφερόταν γιὰ τὴν κατάσταση ποὺ ἐπικρατοῦσε στὴ Νιῆ, ἀφοῦ ἑξαιτίας τῶν γεγονότων σημειώθηκε μεγάλη στασιμότητα στὸ ἐμπόριο· γιὰ τὸν λόγο αὐτὸν συγκέντρωσε ἀρκετὲς πληροφορίες ποὺ ὅλες περιέγραφαν τὴ δεινὴ θέση στὴν ὁποία εἶχαν περιέλθει οἱ αἰχμάλωτοι Ἕλληνες τῆς πολιορκίας τῆς Νιῆ· δεινὰ ποὺ συνεχίστηκαν καὶ μετὰ τὴ μεταφορὰ τους στὰ σκλαβοπάζαρα τῆς Θεσσαλονίκης. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὑπάρχουν ἀναφορὲς τοῦ προξένου Thomas πρὸς τὸν Maurepas ἀπὸ 18 καὶ 26 Νοεμβρίου 1737¹³. Ὁ Thomas γνώριζε ἐπίσης στοὺς προϊστάμενους του ὅτι οἱ Τοῦρκοι ἔστειλαν ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη στὸν στρατὸ τους στὴ Νιῆ πυρίτιδα καὶ σφαῖρες¹⁴. Ὅσο γιὰ τὸν Ἀχμέτ Κιοπρουλοῦ ὀνομάστηκε διοικητὴς Θεσσαλονίκης, ἐνῶ ἦταν ἀκόμη σερασκέρης τοῦ ὀθωμανικοῦ στρατοῦ στὴ Νιῆ· ἔτσι καθυστέρησε πολὺ νὰ ἔλθει στὴ Θεσσαλονίκη –ἔφθασε μόλις τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1744¹⁵.

Ἡ περίοδος 1737-1744 ἦταν πολὺ δύσκολη γιὰ τὴν εὐρεία περιοχὴ ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη ὡς τὴ Νιῆ καὶ πῶ ψηλά, ἀφοῦ εἶχε ἐρημώσει ἀπὸ τὶς σφαγές μὲ ἀποτέλεσμα μεγάλο μέρος τῶν χωραφιῶν νὰ μείνει ἀκαλλιέργητο. Καὶ φυσικὰ ἦταν καὶ ἡ συχνὴ παρουσία τῶν τουρκικῶν στρατευμάτων ποὺ ἀναστάτωναν τοὺς χριστιανικοὺς πληθυσμούς¹⁶. Ὁ Γάλλος πρόξενος τῆς Θεσσαλονίκης ποὺ διαδέχθηκε τὸν Thomas, ὁ de

10. Ὁ.π., σ. 26.

11. Ὁ.π., σσ. 26-27, σημ. 6: *On amène ici (à Thessalonique) grand nombre de femmes et d'enfants faites esclaves à Nissa et aux environs. On dit que le motif qui a porté le Grand Seigneur à faire des esclaves de ses propres sujets a été, n'ayant point l'argent pour payer la solde de ses janissaires, de leur permettre le pillage de ce pays. Mais je crois que la partialité que les Grecs de la Bulgarie (γράφει Ἄνω Μακεδονία) avaient témoignée dans le commencement de la guerre pour les Allemands (γράφει Αὐστριακούς) a été seule cause de tous ces malheurs dont ils sont affligés et a porté Sa Hautesse à dévaster ce pays.*

12. Svoronos, *Salonique et Cavalla*, ὁ.π., σ. 48. Πρβλ. καὶ τὴν ἀπὸ 3 Δεκεμβρίου 1737 ἀναφορὰ τοῦ αὐτοῦ Thomas.

13. Στὴν ἀπὸ 26 Δεκεμβρίου 1737 ἀναφορὰ του ὁ Thomas εἶχε ἐπισυνάψει καὶ τοῦ ἐν λόγῳ Παγκάλου πρὸς αὐτὸν γραμμένη στὴν ἰταλική· βλ. Svoronos, *Salonique et Cavalla*, ὁ.π., σ. 48 (n° 355). Ἐκεῖνες τὶς μέρες εἶχε καταληφθεῖ ἡ Νιῆ ἀπὸ τοὺς Ὀθωμανοὺς.

14. Ἀποστολὴ αὐτοῦ τοῦ εἰδους τοῦ πολεμικοῦ ὕλικου καὶ στὴ Βοσνία· Svoronos, *Salonique et Cavalla*, ὁ.π., σ. 48 (n° 355).

15. Svoronos, *Le commerce*, ὁ.π., σ. 22.

16. Ὁ.π., σ. 27, ἀναφορὰ τοῦ Thomas ἀπὸ 21 Ἀπριλίου 1738.

Jonville, ἔγραφε σὲ μνημόνιό του τὸ 1744 ὅτι τὸ ἐμπόριο εἶχε σταματήσει, ἀφοῦ οἱ ἔμποροι φοβοῦνταν νὰ φέρουν ἐμπορεύματα ἀπὸ τὸν κίνδυνο μήπως τοὺς τὰ ἀρπάξουν οἱ Τοῦρκοι¹⁷. Αὐτὴν τὴν ἐποχὴ μάλιστα σημειώθηκαν πολλοὶ ἐξισλαμισμοὶ στὴ Μακεδονία¹⁸. Καὶ αὐτὸ συνεχίσθηκε καὶ τὶς ἐπόμενες δεκαετίες σύμφωνα μὲ τὶς ἀναφορὲς Γάλλων καὶ Βενετῶν προξένων τῆς Θεσσαλονίκης¹⁹.

Οἱ παραπάνω πληροφορίες προέρχονται, ὡς ἐλέχθη, ἀπὸ τὰ γαλλικὰ ἀρχεῖα καὶ δεικνύουν τὰ κοινὰ πάθη Ἑλλήνων καὶ Σέρβων, πρὸς τοὺς ὁποίους οἱ Ἕλληνες ἔτρεφαν μεγάλη συμπάθεια, ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὶς ἀναφορὲς τῶν Γάλλων προξένων Θεσσαλονίκης ποὺ μιλοῦσαν γιὰ *delirio* (!) τῶν Θεσσαλονικέων, ὅταν πληροφοροῦνταν γιὰ τὶς σερβικὲς ἐπαναστάσεις, τοῦ 1805 γιὰ παράδειγμα²⁰.

Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης

ΑΘ. Ε. ΚΑΡΑΘΑΝΑΣΗΣ

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΔΟΥΜΠΙΩΤΗ

Μία οἰκογένεια ἢ ὁποῖα προσέφερε τὰ μέγιστα γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὸν τουρκικὸ ζυγὸ εἶναι ἡ οἰκογένεια Δουμπιώτη ἀπὸ τὰ Δουμπιά¹ Χαλκιδικῆς. Τὴν ἐποχὴ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 ἀρχηγὸς τῆς οἰκογένειας Δουμπιώτη ἦταν ὁ Κωνσταντῖνος, υἱὸς τοῦ Θεοφίλου, σοῦμπασης (ἐπόπτης τῶν μουχτάρηδων) τῶν Μαντεμοχωριῶν καὶ εἰσπράκτορας τῶν φόρων τῶν πλουσίων αὐτῶν χωριῶν, στὰ ὁποῖα ἡ κατεργασία τοῦ σιδήρου καὶ ἀργύρου ἀπέφερε πολλὰ κέρδη. Ὁ Κωνσταντῖνος γεννήθηκε γύρω στὰ 1790 καὶ πιθανόν νὰ μυήθηκε στὴ Φιλικὴ Ἐταιρεία ἀπὸ τὸν Ἑμμανουήλ Παπᾶ. Ὁλίγες ἡμέρες μετὰ τὴν ἐπανάσταση τοῦ Πολυγύρου (17 Μαΐου 1821) μὲ τὸν Ἀναστάσιο Χιμευτὸ ἐπαναστάτησαν τὰ Μαντεμοχώρια. Ὁ Ἑμμ. Παπᾶς τοποθέτησε τὸν Κωνσταντῖνο καὶ τὸν ἀδελφὸ του Βασιλικὸ (Βασίλειο) Δουμπιώτη ὑπαρχηγούς στοῦ σώματος τοῦ Στάμου Χάψα. Στὸ ἄλλο, ἀπὸ τὰ δύο σώματα ποὺ δημιούργησε, ἐγίνε ἀρχηγὸς ὁ ἴδιος. Μόλις ἄρχισε ἡ ἐπανάσταση, στὴν ὁποῖαν συμμε-

17. Svoronos, *Salonique et Cavalla*, ὁ.π., σ. 123: *De Jonville, Mémoire sur le commerce des Français et des protégés de France à Salonique du 10 mai 1744: «La vente des draps se fait difficilement dans les temps de guerre des Turcs contre les Allemands. C'est ce que l'on a vu dans la dernière. La raison est que les Grecs et les Juifs de crainte de n'inspirer aux soldats turcs qui passent sur leurs terres l'avidité du pillage. D'ailleurs, y ayant tout à craindre dans ces temps là pour les voitures, les marchands n'osent entreprendre de faire des envois aux lieux où ils sont accoutumés de débiter cette marchandise».*

18. Ὁ πρόξενος Thomas ἔγραφε τὴν 31 Μαρτίου 1738 γι' αὐτοὺς τοὺς ἐξισλαμισμένους μεταξὺ ἄλλων: *il y a peu de jours depuis un mois, qu'il n'y en ait quelqu'un qui apostasie* Svoronos, *Salonique et Cavalla*, ὁ.π., σ. 27 καὶ ὁ ἴδιος, *Le commerce*, ὁ.π., σ. 49 (n° 368).

19. Κ. Δ. Μέριτζιος, *Μνημεῖα Μακεδονικῆς Ἱστορίας*, ἔκδ. Ε.Μ.Σ., Θεσσαλονίκη 1947, σ. 440: *27 Φεβρουαρίου 1788... ἀπὸ τὴν Νύσσαν ἕως τὰς Σέρρας οἱ δρόμοι εἶναι γεμάτοι ἀπὸ δέματα βάμβακος, ροῦχα τῆς Λειψίας καὶ ἀπὸ σακκιά καφέ ἀπὸ τὰ καραβάνια, ποὺ ἐπηρεάζονται ἀπὸ τὸν Σουλτᾶν καὶ Σερρῶν. Τὰ ζῶα ποὺ τὰ μετέφεραν τὰ ἄρπασαν οἱ Τοῦρκοι τῶν πέριξ μερῶν ἀπὸ τοὺς ἀγωγιᾶτες καὶ ἐφηναν μαζί μὲ τὰς οἰκογενεῖας των...*

20. ΑΘ. Ε. Καραθανάσης, *1800-1825, Ἡ Θεσσαλονίκη καὶ ἡ Μακεδονία ἐν μέσῳ θνέλλης*, ἔκδ. Ε.Μ.Σ., Θεσσαλονίκη 1996, σσ. 7, 9, 10.

1. Ἡ ἀρχικὴ ὄνομασία Τυμβιά, ἐπειδὴ βρέθηκαν ἀρχαῖοι τύμβοι.

τείχαν και οι άλλοι αδελφοί Δουμπιώτη, ο Ἀστέριος (Στέργιος), φημιζόμενος για τό κάλλος του, και ὁ Νικόλαος, ἔστειλαν τίς οικογένειές τους στή Γλώσσα Σκοπέλου.

Οἱ Δουμπιώτες, μετά τήν καταστολή τῆς ἐπαναστάσεως στή Χαλκιδική στίς 30 Ὀκτωβρίου 1821 (π.ῆμ.), κατά τήν παράδοση μετέβησαν στή Νάουσα καί ἔπεισαν τοὺς ἐκεῖ ὄπλαρχηγούς νά ἐπαναστατήσουν. Στή συνέχεια ἀγωνίσθηκαν στίς μάχες τοῦ Ὀλύμπου καί τῆς Ζαγοράς, ἐνῶ τά μέλη τῆς πολυμελοῦς καί πλούσιας αὐτῆς οἰκογενείας, πού παρέμειναν στή Χαλκιδική, ἐγκατέλειψαν τό χωριό τους καί ἐγκαταστάθηκαν στόν ὄρμο Ἀγνῶντα τῆς Σκοπέλου, ὅπου ἔκτισαν Πύργο, τό γνωστό *κάστρο Δουμπιώτη*². Οἱ Τοῦρκοι ἔκαψαν³ καί τά Δουμπιά τό 1821, ἐπειδή ἦταν ἡ πατρίδα τῶν ὄπλαρχηγῶν Ἀστερίου Τσ(ι)αράπα⁴ καί Κωνσταντίνου Πλιάκου, καί ἡ τοπική παράδοση ἀναφέρει ὅτι τό πραγματικό ἐπώνυμο τῆς οἰκογενείας Δουμπιώτη ἦταν Τσ(ι)αράπα ἢ Πλιάκου. Κατόπιν τό χωριό ἔγινε τσιφλικι κάποιου ἀγα, ἀλλά τό 1850 ἐξαγοράσθηκε ἀπό ὄσους κατοίκους ἐπέστρεψαν μετά τήν καταστολή τῆς ἐπαναστάσεως –τό ἔγγραφο ὁμως τῆς ἐξαγοράς (πωλητήριο τοῦ τσιφλικιοῦ) ἔχει ὑπογραφῆ τό 1853– καί τό 1852 ἐπισκεύασαν ἐκ βάρθρων τόν ναό τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς, τόν ὁποῖο εἶχαν καταστρέψει οἱ Τοῦρκοι τό 1821.

Ἀπό τόν ὄρμο Ἀγνῶντα ἔκαναν ἐπιδρομές μέ καράβια στίς ἀκτές τῆς Μακεδονίας γιά νά πληξοῦν τουρκικούς στόχους, ἀλλά καί γιά πειρατεία. Σέ μία τέτοια ἐπιδρομή σκοτώθηκε ὁ Ἀστέριος (Στέργιος) Δουμπιώτης. Κατά τόν στρατηγό Νικόλαο Ἰ. Δουμπιώτη⁵ σκοτώθηκε σέ μία ἀπό τίς μάχες πού ἔδωσαν οἱ Δουμπιώτες καθώς πήγαιναν ἀπό τή Χαλκιδική στή Νάουσα. Ἡ οἰκογένεια Δουμπιώτη κατά τήν ἐπανάσταση ἔχασε πολλά μέλη της, μεταξύ τῶν ὁποίων τόν Γεώργιο, τόν Χαρίτωνα καί πολλές γυναῖκες, οἱ ὁποῖες σφαιριάσθηκαν ἀπό τοὺς Τοῦρκους σέ μία ἐνέδρα.

Ὁ ἀρχηγός τῆς οἰκογενείας *Κωνσταντῖνος* εἶχε συγκροτήσει σῶμα 200 ἀνδρῶν. Μετά τήν καταστολή τῆς ἐπαναστάσεως καί στή Νάουσα καί τόν Ὀλυμπο μέ τόν Ἀναστάσιο Καρατάσο, τοῦ ὁποῖου ἦταν συνεργάτης, βοήθησαν τόν Γεώργιο Καραϊσκάκη στήν ἐκκαθάριση τῶν Ἀγρῶν ἀπό τά τουρκικά ἀποσπάσματα. Στίς 19 Ἰουνίου 1823 ὁ *Γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας* Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος ἔστειλε ἐπιστολές πρὸς τοὺς Θεσσαλομακεδόνες ὄπλαρχηγούς, στόν καθένα χωριστά, μεταξύ τῶν ὁποίων καί στόν Κωνστ. Δουμπιώτη⁶, ὁ ὁποῖος ἔλαβε μέρος καί τά ἐπόμενα ἔτη σέ πολλές μάχες στή Ν. Ἑλλάδα μέ τόν Ἀναστ. Καρατάσο, τόν Ἀγγελή Γάτσο, τόν Νικόλαο Κριεζώτη κ.ἄ. καί τραυματίσθηκε πολλές φορές.

Ἡ μεγάλη προσφορὰ του πρὸς τήν πατρίδα ἀποδεικνύεται καί ἀπό τά παρακάτω ἔγγραφα:

ἀρ. 1181 ἡ Διοικητικὴ ἐπιτροπὴ

Πρὸς τοὺς Ἐπιστατοδημογέροντας τῆς Νήσου Σκοπέλου ἔλαβεν ἡ Διοίκησις τὴν ἀπὸ 24 τοῦ παρελθόντος Μαΐου ἀναφορὰν σας καὶ τὰ ἐνδιαλαμβανόμενα περὶ τοῦ νὰ

2. Ἐρ. Ζέλλιου-Μαστρογοκώστα, *Χαλκιδική: Ἐπαναστάσεις κατὰ τὴν τουρκοκρατία-Μακεδονικὸς Ἀγῶνας*, Μαϊάνδρος, Θεσσαλονίκη 1966, σ. 67.

3. Ἰ. Κ. Βαθραβέλλης, *Οἱ Μακεδόνες εἰς τοὺς ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας ἀγῶνας 1796-1832*, Ε.Μ.Σ., Θεσσαλονίκη 1950, σσ. 101, 319.

4. Δ. Ε. Μουστάκας, «Δουμπιά», *Μεγάλῃ Ἑλληνικῇ Ἐγκυκλοπαίδεια*, τ. Θ', σ. 520.

5. Ζέλλιου-Μαστρογοκώστα, *ὁ.π.*

6. Ἀπ. Βακαλόπουλος, *Ἱστορία τοῦ Νέου Ἑλληνισμοῦ*, τ. 6, Χ.Ε., Θεσσαλονίκη 1982, σ. 529.

διορισθῆ ὁ στρατηγὸς Δουμπιώτης Πολιτάρχης τῆς νήσου σας πρὸς κατάπαυσιν τῶν ἀταξιῶν τῶν στρατιωτῶν καὶ συμπολιτῶν σας ἐγνώσθησαν ὅθεν καὶ ιδεάζεσθε ὅτι οἱ πολιτάρχαι πρὸ πολλοῦ κατηγορήθησαν καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μείνῃ ὁ στρατ. Δουμπιώτης πολιτάρχης εἰς τὴν Νῆσον σας, ἐπειδὴ ἐδιορίσθη νὰ ἐκστρατεύσῃ καὶ αὐτὸς καὶ ὅσοι ἄλλοι δύνανται νὰ φέρωσι ὄπλα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ κατὰ τὴν παροῦσαν κρίσιμον περίστασιν, διὰ τοῦτο ἡ διατήρησις τῆς εὐταξίας ἀφιερῶνται εἰς τὴν εὐγένειάν σας καὶ προτρῆψεσθε νὰ παρακινήσητε ὅλαις δυνάμεσί τους ὅσοι ἠμποροῦν νὰ φέρωσι ὄπλα νὰ ἐκστρατεύσωσιν ὅσον τάχος κατὰ τῶν ἐχθρῶν, ἐπειδὴ ἡ περίστασις εἶναι κρίσιμος, ὡς εἴρηται, καὶ ἀπαιτεῖται ὄλων τῶν ὁμογενῶν ἢ σύμπραξις καὶ συνδρομὴ εἰς καταπολέμησιν τοῦ ἐχθροῦ τῆς πατρίδος καὶ τῆς πίστεως.

Ἐν Ναυπλίῳ τῇ 11ῃ Ἰουνίου 1826⁷

Τὸ 1825, μετὰ ἀπὸ εἰσήγησιν τοῦ Ἰωάννη Κωλέττη, τιμήθηκε μὲ τὸν βαθμὸ τοῦ στρατηγοῦ, ὁ Καποδίστριας τοῦ ἔδωσε τὸν βαθμὸ τοῦ χιλιάρχου⁸ καὶ ἐπὶ Ὅθωνος, ὁ ὁποῖος τὸν ἐκτιμοῦσε γιὰ τὴ μεγάλη προσφορὰ του στὴν πατρίδα, ἀποστρατεύθηκε μὲ τὸν βαθμὸ τοῦ ταγματάρχη, ἐπειδὴ συμμετεῖχε σὲ ὀρισμένα γεγονότα κυρίως κατὰ τῆς ἀντιβασιλείας⁹. Πέθανε στὴ Χαλκίδα πρὶν τὸ 1865, καὶ ἄφησε τὴ γυναῖκα του Σουλτάνα καὶ τὶς τρεῖς θυγατέρες του σὲ μεγάλη ἔνδεια, ἀφοῦ κατὰ τὴ διάρκειά του ἀγῶνα τῆς ἀνεξαρτησίας ἔξοδεψε τουλάχιστο 10.274 γρόσια ἀπὸ τὴν προσωπικὴ του περιουσία, ἀλλὰ καὶ ἐξαιτίας τῶν ἀγωγῶν καὶ ἀποζημιώσεων γιὰ τὴν πειρατικὴ δράσιν του. Γ' αὐτὸ ἡ γυναῖκα του στὶς 24 Μαΐου 1865 ἔστειλε ἀπὸ τὴ Χαλκίδα ἔγγραφο «Πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν κατὰ τὸν Ἱερὸν Ἀγῶνα ἐκδούλευσιν Σεβ. Ἐπιτροπείας»¹⁰ μὲ τὸ ὁποῖο αἰτεῖται χρήματα ἢ ἐθνικὴ γῆ, ἐπειδὴ δὲν ἔλαβε ποτέ νόμιμη σύνταξιν ἢ περιθάλψιν.

Ὁ Βασιλικὸς (Βασιλείος) ὑπηρέτησε ἐπίσης καθ' ὅλο τὸν ἀγῶνα, ἔλαβε μέρος σὲ πολλὰ μάχες καὶ στὴ Ν. Ἑλλάδα, γι' αὐτὸ τὸ 1825 ἔλαβε τὸν βαθμὸ τοῦ χιλιάρχου:

7. Γ.Α.Κ. Γεν. Γραμ., φάκ. 187.

8. Γ.Α.Κ. Ὑπ. Δικαιοσύνης, φάκ. 29:

Ἐπειδὴ καὶ ἡ Νῆσος μας δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὑποφέρει τὰς καθημερινὰς ἀταξίας καὶ κατὰχρήσεις τῶν στρατιωτῶν καὶ ἐπειδὴ μόνῃ ἡ Καγκελαρία Σκοπέλου δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἰσάξῃ τὴν κοινὴν εὐταξίαν καὶ ἡσυχίαν ὄλων τῶν κατοίκων ἐντόπιων καὶ ξένων, ἄνευ τῆς ὑπερασπίσεως ἐνὸς Στρατηγοῦ τῆς Ἑλλ. Διοικήσεως. Ἐπειδὴ ὁ Γενναϊότατος Στρατηγὸς Κ. Κων. Δουμπιώτης ἐξ ἀρχῆς τοῦ ἱεροῦ τούτου πολέμου κατέφυγε εἰς τὴν νῆσον μας καὶ ἔζησε τιμίως ὑπερασπιζόμενος τὰ δίκαια τῆς Πατρίδος μας, ζητοῦμεν παρὰ τῆς γενναιότητός του τὴν ὑπεράσπισιν τῶν δικαιωμάτων τῆς τοπικῆς ἡμῶν Καγκελαρίας ἵνα, ὅστις εἴτε ἐντόπιος εἴτε ξένος εἴτε στρατιώτης ἠθέλε παρακούσει τὰς διαταγὰς τῆς αὐτῆς Καγκελαρίας καὶ ἠθέλε κάμει κατὰχρήσεις καὶ ἀταξίας, ὁ τοιοῦτος νὰ παιδεύεται καὶ περὶ τούτου δίδει τὸν ἀδελφὸ του Κ. Βασιλικὸν διὰ νὰ παρευρισκεται εἰς τὴν Καγκελαρίαν καὶ νὰ ἐκτελεῖ τὰς παρὰ τῶν ἐπιστατοδημογερόντων θεωρουμένας ὑποθέσεις καὶ περὶ ταύτης τῆς Ἐκτελεστικῆς δυνάμεως νὰ μὴ ζητεῖ ὁ στρατηγὸς Κων. Δουμπιώτης παρὰ τῆς τοπικῆς Καγκελαρίας οὔτε ὀβολόν, ἐκτὸς τοῦ διορισμένου Μηνιαίου Κ. Βασιλικοῦ μετὰ τῶν ἀναγκαίων στρατιωτῶν. Διὸ γέγονε τὸ παρὸν κοινοσφράγιστον ἡμῶν γράμμα καὶ ἐδόθη εἰς χεῖρας τῆς Γενναιότητός του εἰς ἔνδειξιν.

Τῇ 29ῃ Ἰουνίου 1826 ἐν Σκοπέλῳ

Τ.Σ. Οἱ Πρόκριτοι καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Νήσου Σκοπέλου.

9. Ε.Β.Ε./Τ.Χ.Ο., Ἀρχεῖο Ἀγωνιστῶν, Κ. 51, φάκ. 31, ἀρ. ἐγγρ. 26386· ὁ Γ. Χ. Χιονίδης, «Οἱ εἰς τὰ μητρώα τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ 1821 ἀναγραφόμενοι Μακεδόνες», *Μακεδονικά* 12 (1972), γράφει ὅτι τὸ 1830 ἔγινε πεντακοσάρχος.

10. Ε.Β.Ε./Τ.Χ.Ο., Ἀρχεῖο Ἀγωνιστῶν, Κ. 51, φάκ. 31, ἀρ. ἐγγρ. 26386, 26387, 26388, 26389.

Περίοδος 7
ἀριθμ. 4699 2370

Προσωρινή Διοίκησης τῆς Ἑλλάδος
τοῦ Ὑπουργείου τοῦ Πολεμικοῦ
Πρὸς τὸν κύριον Βασιλικὸν Δουμπιώτην,

Ἡ Σεβ. Διοίκησης διὰ τὰς πολλὰς περὶ τὴν πατρίδα ἐκδουλεύσεις σου, δι' ἐπιταγῆς αὐτῆς ὑπ' ἀριθ. 5490 σέ προβιβάζει εἰς τὸν βαθμὸν τῆς χιλιαρχίας. Τὸ Ὑπουργεῖον τοῦτο ἐνῶ σοὶ δίδει τὴν ἀγαθὴν ταύτην ἀγγελίαν, σοὶ ἐγκλείει ἀντίγραφον τῆς ῥηθείσης ἐπιταγῆς, βέβαιον ὅτι περὶ ἢ ἐκ μέρους τῆς Διοικήσεως τιμὴ αὐτῆ θέλει ἐξάψη εἰς τὴν καρδίαν σου νέον ὑπὲρ τῆς πατρίδος ζῆλον εἰς περισσότερας ἐκδουλεύσεις.

Τὸ παρὸν ἐπέχει τύπον Διπλώματος, δι' οὗ θέλουν σέ γνωρίζει τοιοῦτοι ἅπαντες οἱ ἀρχηγοὶ τῶν πολιτικῶν καὶ πολεμικῶν τῆς ἐλληνικῆς ἐπικρατείας, ἕως οὗ σοὶ δοθῇ ἐν τάξει τὸ καθ' αὐτὸ εἰς καιρὸν ἀρμοδιότερον.

Τῆ 26ῃ Μαρτίου 1825
Ἐν Ναυπλίῳ

Ὁ Ὑπουργὸς τοῦ Πολέμου
Ἀδάμ Δούκας
Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς
Δημ. Τομαρᾶς¹¹

Προικοδοτήθηκε¹² ἀπὸ τὸ ἐλληνικὸ κράτος ἀνθυπολοχαγὸς καὶ πέθανε πιθανόν στὴ Νέα Πέλλα Ἀταλάντης, ἄγνωστο¹³ πότε. Μία ὁμως αἴτηση τῆς χήρας αὐτοῦ Μαρίας μὲ ἡμερομηνία 7.6.1865, μὲ τὴν ὁποία αἰτεῖται σύνταξη, ἀναφέρει ὅτι ἀπεβίωσε τὸ 1853 καὶ ἄφησε τέσσερα ὄρφανά, τὸν Θωμᾶ, τὴν Εὐαγγελίτσα, τὴν Αἰκατερίνη καὶ τὴ Μαλαμάτω.

Καὶ ὁ Νικόλαος¹⁴ ἀγωνίσθηκε καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ἐπαναστάσεως καὶ διετέλεσε ὑπαρχος στὴ χιλιαρχία τοῦ Τσάμη Καρατάσου. Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωση ἐγκαταστάθηκε στὴ Νέα Πέλλα Ἀταλάντης, ὅπου πέθανε πρὶν τὴν 20ῆ Αὐγούστου 1865, ἡμερομηνία τῆς αἰτήσεως¹⁵ τῆς συζύγου του Τριγῶνας, μὲ τὴν ὁποία αἰτεῖται ἀποζημίωση γιὰ τὴν προσφορά τοῦ συζύγου της στὴν πατρίδα. Καὶ ὁ δήμαρχος Νέας Πέλλας βεβαιώνει γιὰ τὴν πενία τῆς 65 ἐτῶν συζύγου καὶ τῆς 25 ἐτῶν θυγατέρας τοῦ Νικολάου Δουμπιώτη.

Ὁ Ἐμμανουήλ¹⁶ Δουμπιώτης τοῦ Βασιλικοῦ (Βασιλείου) ἀναφέρεται στὰ ἀρχεῖα τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, ἀλλὰ δὲν ἔχουμε ἄλλες πληροφορίες. Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωση ἐγκαταστάθηκε στὴ Νέα Πέλλα Ἀταλάντης.

Ὁ Ἰωάννης¹⁷ Δουμπιώτης ἦταν υἱὸς τοῦ Νικολάου. Νεώτατος στὴν ἐπανάσταση τοῦ 1821 πολέμησε στὶς Σποράδες, τὴν Εὔβοια καὶ τὴν Ἀττική. Τὸ 1854 ἔλαβε μέρος μὲ τὸν Τσάμη Καρατάσο¹⁸ στὴν ἐπανάσταση στὴ Χαλκιδική, ἀλλὰ τὸ σῶμα του φό-

11. Βλ. ὁ.π. (σημ. 10) φάκ. 29, ἀρ. ἐγγρ. 26393.

12. Χιονίδης, ὁ.π., σ. 41.

13. Βλ. ὁ.π. (σημ. 10) φάκ. 29, 26390, 26391, 26392, 26394.

14. Βλ. ὁ.π. (σημ. 12) ὁ Χιονίδης γράφει: Δουμπιώτης Δ. Νικόλαος, δηλαδή δὲν τὸν ἀνέφερεται ὡς υἱὸ τοῦ Θεοφίλου.

15. Βλ. ὁ.π. (σημ. 10) φάκ. 32, ἀρ. ἐγγρ. 26381, 26382.

16. Βλ. ὁ.π. (σημ. 12), φάκ. 30, ἀρ. ἐγγρ. 26383, 26384, 26385.

17. Γ. Δ. Κορομηλάς, «Δουμπιώτης», *Μεγάλῃ Ἑλληνικῇ Ἐγκυκλοπαίδεια*, τ. Θ', σ. 520.

18. Βλ. Ζέλλιου-Μαστοροζώστα, ὁ.π., σ. 45.

νευσε ἀπό παρεξήγηση ἄγγλο ναύτη, φυλακίσθηκε στίς φυλακές τοῦ Μεντρεσέ καί πέθανε τό 1882.

Ὁ Κοσμάς¹⁹ Δουμπιώτης ἦταν υἱός τοῦ Ἀστερίου (Στέργιου). Γεννήθηκε τό 1820 ἢ ὀλίγο ἀργότερα. Κατατάχθηκε στόν στρατό σέ ἡλικία 16 ἐτῶν καί ἔγινε ἀξιωματικός τοῦ πεζικοῦ. Ἡ Μακεδονική Ἐπιτροπή τόν διόρισε ἀρχηγόν τῆς εἰς Ὀλυμπόν στρατείας²⁰ τήν 1η Φεβρουαρίου 1878. Ἀποβιβάσθηκε μέ τό σῶμα του τή νύκτα τῆς 15ης πρὸς 16ης Φεβρουαρίου στή θέση Πλάκα Λιτοχώρου καί ἡ ἐπανάσταση τοῦ 1878 ἄρχισε²¹, ἀλλά σύντομα ἡ ἐλληνική κυβέρνηση ἔδωσε ἐντολή στοὺς ἐπαναστάτες νά δεχθοῦν τήν ἀνακωχή. Στὴν Ἀθήνα ἐπέστρεψε στίς 3 Μαΐου τοῦ ἰδίου ἔτους. Τό 1885 ὡς διοικητὴς τάγματος Εὐζώνων διακρίθηκε στίς συγκρούσεις τῆς 7ης καί 8ης Μαΐου μέ τοὺς Τούρκους στή Θεσσαλία. Ἀποστρατεύθηκε μέ τόν βαθμὸ τοῦ συνταγματάρχου τό 1896. Τό 1908-1910 ἦταν Πρόεδρος τοῦ Παμμακεδονικοῦ Συλλόγου τῶν Ἀθηνῶν, πού ἀγωνίζοταν γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση ὅλης τῆς Μακεδονίας. Ἔμεινε ἄγαμος καί πέθανε στίς 24 Μαΐου 1922 στή Νέα Πέλλα Ἀταλάντης.

Ὁ Νικόλαος²² Δουμπιώτης ἦταν υἱός τοῦ Ἰωάννου. Γεννήθηκε τό 1866 στὴν Ἀταλάντη. Ἔλαβε μέρος στόν πόλεμο τοῦ 1897 ὡς ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ 4ου συντάγματος πεζικοῦ. Τόν Μάιο τοῦ 1907 πέρασε στή Μακεδονία καί ἀνέλαβε τὴν ἀρχηγία ἐθελοντικοῦ σώματος 76 ἀνδρῶν. Μετὰ τὴ δολοφονία τοῦ Τέλλου Ἀγαπηνοῦ (καπετάν Ἄγρα) ἔγινε ἀρχηγὸς τῶν σωμάτων τῆς περιοχῆς Βερμίου, δηλαδή ἀντικατέστησε τόν καπετάν Ἄγρα. *Εἰς τὸ σῶμα Βερμίου... ὑπηρέτησαν... Δουμπιώτης Νικόλαος, λοχαγὸς πεζικοῦ (καπετάν Ἀμύντας)... ὑπηρέτησεν καί ὡς ἀρχηγὸς σώματος Ναούσης... ἀπὸ τοῦ Ἰουνίου 1907 μέχρις Ὀκτωβρίου ἰδίου 1907*²³, γράφει ὁ Δ. Κάκκαβος στὰ Ἀπομνημονεύματά του. Συγκρούσθηκε ἐπανειλημμένως μέ δύο κυρίως συμμορίες Βουλγάρων πού ταλαιπωροῦσαν τοὺς ντόπιους, ἀποκατέστησε τὴν τάξη στὴν περιοχή καί ἀνύψωσε τὸ ἠθικὸ τῶν Ἑλλήνων. Στούς Βαλκανικοὺς πολέμους ἔλαβε μέρος ὡς ταγματάρχης. Ἀποστρατεύθηκε τό 1923. Σύζυγός του ἦταν ἡ κόρη τοῦ ποιητῆ Γεωργίου Σουρῆ Μυρτώ. Πέθανε τό 1951.

Ὁ Δημήτριος²⁴ Δουμπιώτης ὑπηρέτησε στόν Μακεδόνικὸ Ἀγῶνα ὡς πράκτορας Α΄ τάξεως. Ἦταν στρατιωτικὸς ἰατρός καί μέ τόν βαθμὸ τοῦ ὑπιάτρου τό 1908 διηύθυνε τὸ ἐλληνικὸ κέντρο στὴν Καστοριά.

Ὁ Ἰωάννης Δουμπιώτης ἦταν υἱός τοῦ Νικολάου (καπετάν Ἀμύντα). Σπούδασε νομικά καί σκοτώθηκε στὴν Β. Ἠπειρο στόν ἐλληνοϊταλικὸ πόλεμο τοῦ 1940.

Στὴν οἰκογένεια Δουμπιώτη²⁵ πρέπει νά ἐντάξουμε καί τόν Ἀθανάσιο Τζάκα, ἀνεψιὸ τοῦ Κωνσταντίνου Δουμπιώτη, ὁ ὁποῖος ἔλαβε μέρος στὴ μάχη στό Τρίκερι, στό Νεόκαστρο (Πύλο) τῆς Πελοποννήσου ἐναντίον τοῦ Ἱμπραήμ, στόν Πειραιά κατὰ

19. Βλ. ὁ.π., σσ. 63-74.

20. Ἰ. Νοτάρη (ἐπιμ.), Ἀρχεῖον Στεφάνου Νικ. Δραγοῦμη. Ἀνέκδοτα ἔγγραφα γιὰ τὴν ἐπανάσταση τοῦ 1878 στὴν Μακεδονία, Ε.Μ.Σ., Θεσσαλονίκη 1966, σ. 58, ἀρ. 2.

21. Βλ. ὁ.π., σσ. 64-65, ἀρ. 9.

22. Βλ. Ζέλλιου-Μαστοροζώστα, ὁ.π., σσ. 112, 113.

23. Δ. Κάκκαβος, Ἀπομνημονεύματα. Μακεδονικὸς Ἀγῶν, Ε.Μ.Σ., Θεσσαλονίκη 1972, σ. 111, 173.

24. Ἀρχ. Ὑπ. Ἐξ., φ. 1908, ΑΑΚ/ΣΤ΄, Ζ΄, ἐπιστολές μέ ἡμερ. 27.10.1908, 11.11.1908. (Ἀντίγραφο ἀπὸ το Κ.Ε.Μ.Ι.Τ τοῦ Μουσείου Μακεδονικοῦ Ἀγῶνα).

25. Εὐχαριστῶ τόν κ. Παπαοικονόμου Νικόλαο, γραμματέα τοῦ δημοτ. διαμερισματος Δουμπιῶν, γιὰ τὰ στοιχεῖα πού μοῦ ἔδωσε γιὰ τὴν οἰκογένεια Δουμπιώτη.

του Κιουταχῆ. Στά ἀρχεῖα τῶν ἀγωνιστῶν ἀναφέρεται ὡς ὑπαξιωματικός Β΄ τάξεως. Μετά τὴν ἀπελευθέρωση τῆς Ν. Ἑλλάδος πρέπει νὰ ἔμεινε στὴ Σκόπελο.

Αὐτοὶ εἶναι ὀλίγοι ἀπὸ τοὺς Χαλκιδικεῖς ποὺ ἀγωνίσθηκαν γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστη τὴν ἀγία καὶ τῆς πατρίδος τὴν ἐλευθερία.

ΕΡΑΤΩ ΖΕΛΛΙΟΥ-ΜΑΣΤΟΡΟΚΩΣΤΑ